

גיליון
33

אפריל 2018
ניסן ה'תשע"ח

מוֹטְטִיב
על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

רבקה אלמן
הודי ארגוב
לאה גוילי
מיכל זק
טל חסד
אוולין כץ
הילה מגל-נמש
גלית פז
הגר גרייס רפאל
נויה שגיב

בַּיְחַס לְמִין...

גיליון 33 מתחיל...

בכל גיליון של "מוטיב" יש יצירות שחושפות רבדים עמוקים בנפש וברגש, אבל הפעם ביקשנו מכם לספר על מה שבדרך כלל מצניעים - לפשוט את המסכות או אולי לעטות את התחפושות שתמיד מסתרות רק עמוק בפנטזיות...

היצירות בגיליון זה מתרגמות למילים מרטיטות את התשוקות המיניות, החוויות האירוטיות, העירום הפיזי והנפשי והמגע החם שנשאר בראש או שמתפשט אל העור ואל הגוף.

קריאה מענגת ומהנה,
אלירן דייך, יאיר בן-חור, רובי גורדון

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש. כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות. העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

גֵן נְעוּל אַחֲתֵי כָּלָה גֵל נְעוּל מְעִין חֲתוּם
(שִׁיר הַשִּׁירִים ד, יב)

דְּבַר אֵלִי.
גִּמְגָם עָלִי.
הִפֵּר אֶת צוֹ הָאֱלֹהִים.
הִכָּה אוֹתִי בַּמָּטָה.
פְּעָמִים.
עַד שֶׁיִּצְאוּ מִמְּנֵי מַיִם.

אָנִי מְפַלְרֶטֶט עִם הַתּוֹדָעָה
עַד שְׁזוֹ
מְרִימָה אֶת שְׁמֵלְתָהּ,
מִתְהַלֶּכֶת מוֹלֵי עֵירָמָה
מִתְגַּרְהָ.

כַּמָּה שְׁאֲנִי אוֹהֶבֶת אוֹתְךָ כָּכָה –
חֲשׂוּפָה.
וְכַמָּה שְׁאֵת אוֹהֶבֶת אוֹתוֹ
לֹא בּוֹשָׁה,
וְכַמָּה שֶׁהוּא אוֹהֵב
כַּמָּה שֶׁהוּא אוֹהֵב
לְצַפּוֹת בְּךָ רוֹכֶכֶת מְעֲלִי
כָּל הַדֶּרֶךְ אֶל
שׁוֹם מְקוֹם.

אָנִי נִמְשַׁכֶּת לְחַתּוּלִים
 כְּמוֹ שְׁגָבֵר נִמְשָׁךְ לְפוֹסֵי
 לְפָרוֹת בְּטָנָם הֶרְכָּה
 כְּמוֹ גָבֵר לְשַׁעַר עֶרְוָה
 לְגִרְגוֹר מַעֲמָקֵי נִשְׁמָתָם
 כְּמוֹ גָבֵר לְנִהְמַת אִשָּׁה
 לְאֲדִישׁוֹתָם הַמַּעֲשָׂה.
 לֹא עוֹמְדָת בְּפָנַי הַבְּלָתִי מִשְׁגוֹת הַזֹּאת
 בְּפָנַי רְצוֹנָם הֶהֱפַכְפְּךְ,
 הַמּוֹבֵן כָּל כֶּךָ.
 אֵינְנִי שׁוֹלֵטָת בַּתְּשׁוּקָה
 לְגִרֹר אוֹתָם בְּעַל כְּרָחֵם לְזִרְעוֹתַי,
 אָנִי מִכְרָחָה שְׁהֵם יְהִיוּ שְׁלִי,
 אָנִי מְבִינָה אֶת הַהֲרַגְשָׁה:
 כָּל הַתְּאֵנָה הַזֹּאת לְמַגֵּעַ, לְיָפִי,
 תְּאֵנָה שְׁתְּלוּיָהּ בְּדָבָר.

אָנִי אוֹהֶבֶת חַתּוּלִים כְּמוֹ שְׁגָבֵר אוֹהֵב פּוֹסֵי
 בְּאֲנִגְלִית זֶה נִשְׁמָע אֶפְלוּ יוֹתֵר נִהְדָּר.

חתול רחוב

הייתי רוצה להיות
 כמו חתול רחוב
 לילל בקול זועק
 מה גדולה תשוקתי
 לזין.

אכל כגבר
 אני לוחש בחדר המטות
 מלה של אהבה
 נרדפת לתשוקה
 לשכב

רק בשקט אחרי
 אני כמו
 חתול רחוב.

אחרון הבוצרים

רְאֵה אוֹתִי,
שְׁרִיגֵי גְעוּרוֹ.
זֶה מָה שְׁעוֹשָׂה אֶתְּה בִּי –
מִרְחִיק שְׁלֶכֶת.

רְאֵה אוֹתִי,
קְנוֹקְנֵת חִישְׁנִית.
הֲיֵה לִי
אַחֲרוֹן הַבּוֹצְרִים.

מַחֲמַת הַטָּבוּ
 לֹא הֶעֱזָנוּ לְדַעַת
 לְגַעַת בָּחָם הַגּוֹף
 לְשִׁמַּח אֶת בֵּית הַשּׁוֹאֵבָה
 שְׁפָרֵץ מִכָּל אֶבֶר,
 אֲבָל בְּנֵי חוֹרֵין נִשְׁמְנוּ רְבֹבוֹת
 פּוֹסְעִים בְּשַׁעְרֵי הָאָרֶץ הַמְּבֹטָחַת,
 מְצִידֵי סְרִטִּיפִיקָט לְאַהֲבוֹת.

רק דימיתי

דימיתי אותך
 דוהר על סוס גזעי כלו שרירים,
 מהלך על פרסותיו הלבנות
 כמעט מרחף על פני הנוף
 על פני אבני דרכים
 על פני צלילים גומאים עמך מרחקים.
 ולא ידעתי
 אם גופך הפך
 חלק מגופו של הסוס הדוהר.

דימיתי אותך נוסק בדהרה
 רכוב על ספינת
 אהבתי
 מעל כנפי גלים מהמהמים
 שבויים בשרביטך.
 אולי רק קצף גלים הנך.

דימיתי אותך
 ואנו מהלכים יחדו למנוחה
 אחר האהבה.
 דימיתי אותך
 ולא ראיתי עוד פניך.

רק דימיתי?
 האמנם מקסם שוא וחלום הזה?

עץ המנגו

עץ המנגו
 הִזָּה מְבַשֵּׁיל בְּגִנְךָ בְּסוּף אוֹקְטוֹבֵר.
 עֵטֶף אוֹתִי שׁוֹב בְּיָדֶיךָ
 כְּפָרִי הַמִּנְגוֹ שֶׁהֵייתְ עוֹטֶף בְּנִיר עֵתוֹן יֶשֶׁן
 וּמַחְבִּיאוֹ בְּמַעֲמָקֵי הָאָרוֹן הַחֲשׂוֹן,
 שְׁאֲבִשִּׁיל שָׁם בְּסִתֶּר,
 שְׁאֲבִשִּׁיל בְּחֻמָּה
 לְקַרְאֵת הַיּוֹם שְׁבוּ אֶתְגַּלֶּה לְפָנֶיךָ
 וְאֲנִי נוֹטֶפֶת אֶהְבֶּה.

רשע צופה

רְאִיתִי אֶחָד בְּרַחוּב
תְּאֵנָה הוּא לְעֵינַיִם.
וְהֵעֵינַיִם לֹא מִסְכִּימוֹת לְהִתְנַתֵּק.
מִבֵּט אַרְךְ וְזֶה נִגְמַר, סֵתֶם הַתְּקֵלוֹת מְקַרִּית.
אֲךְ זִרְעֵי הַפְּרָעָנוֹת כְּבָר נִזְרְעוּ – הֶעֱצַבִּים כְּבָר חֲשׂוּפִים
וְהֵיזִין כְּבָר עָכוּר מֵהַשְּׂמָרִים שֶׁצָּפוּ וְעָלוּ
מֵהַתְּחִתִּית שָׁבָה נָמוּ אֶת שְׁנַתָּם בֵּת הַחֲלוּף.

מִנְסִיוֹן, הַמְּלַחֲמָה עֲכָשׁוּ רַק מִתְּחִילָה
וְאֲנִי הַכֹּנְסֵתִי אֶת עֲצָמֵי לְשֹׁטַח הַשְּׂמֵדָה
הַגֵּן עָלַי, שְׂפִתֵי לֹחֲשׁוֹת, מִמְּעַרְבֶּלֶת הַטְּרוּף
וְאֶכֶן הֵם מִגִּיעִים, מוֹצֵא אֶחָד בְּכָל פְּנֵה
פְּתָאֵם שֵׁם לֵב לְכָל בְּחֹר וְעֵלֶם חֲמוּדוֹת
וְכָל אֶחָד יָפָה מֵהַשְּׂנִי
וְכָל אֶחָד אָרוּר מֵהַשְּׂנִי
וְכָל אֶחָד שׁוֹרֵט שְׂרִיטָה בַּסֶּכֶר
שֶׁמִּפְנֵי הָאֲבִדוֹן.

כְּשֶׁהוּא נִפְרָץ אִז נִפְתָּחִים בִּי
כָּל שְׁעָרֵי הַגִּיהֶנוֹם
וְנִחִילֵי שָׂדִים מִתְרוֹצְצִים,
מְעוֹפְפִים עִם שׁוֹפְרוֹת שֶׁל בְּהֵמָה טְמֵאָה
מְעֵלִים בִּי זְכוּרוֹנוֹת שֶׁל חֲטָאִים שֶׁכְּבָר הָיוּ וְאֵלֶּה שֶׁיִּכְלוּ לְהִיּוֹת
וְחֲטָאִים שֶׁעוֹד יָבוֹאוּ בְּדַרְכָּם הָאֶפְלָה.
חֲכָה, חֲכָה לְמַלְכֵיּוֹת, הֵם לוֹעֲגִים לִי
מֵה שֶׁעוֹלָה חֲטָב תָּמִיד לְרִדָּת.
וְהֵלֵב דּוֹפֵק הוֹלֵם, כְּמוֹ תַּפְּיוֹ שֶׁל בֶּן הַיָּנֹם בְּשַׁעֲתוֹ
דִּיסְהַרְמוֹנִיָּה, קְקוּפוֹנִיָּה
תְּאוּנָה שֶׁל אֶלֶף רְצוֹנוֹת סוֹתְרִים
הַצִּילֵנִי נָא!
הַלְעִיטֵנִי נָא!
בְּתוֹכִי מִתְרוֹצְצִים.

וְהָדָם רוֹתַח. כְּבָר תּוֹסֵס בּוֹ אָרֶס הַנֶּחֱשׁ
שְׁמֵת־פֶּתַל בְּתוֹךְ מְעִי, רוֹצֵה לְבָקֵעַ
מִתְעַנֵּג עַל חֵם וְרִיחַ
הַיֵּכָל ה' הַבּוֹעֵר וְכֹהֲנָיו הַנִּשְׂרָפִים.
וְכִלֵּי הַמַּעֲשֵׂה גּוֹמְרִים, אוֹתִי
כָּל מְנִיּוֹת חַיֵּי אֲזִלוּ, נִשְׁפְּכוּ
כְּבָר לֹא נִשְׂאָר מִמֶּנִּי כְּלוּם.
אֲרָץ חֲרוּכָה, מִדְּבַר שֶׁל אֶפֶר וְאֶבֶק
ס"מ וְחִילוֹתָיו גְּבִי חָרָשׁוֹ
כְּבָר לֹא נוֹתֵר בִּי כַחַ וְרָצוֹן
לְהִצְטַעַר אֶפְלוּ
מֵה נוֹתֵר עוֹד לַעֲשׂוֹת
חוּץ מִלְלַחֵךְ עוֹד קִצַּת עֶפֶר?

מָה מוֹתֵר אָדָם מִבְּהֵמָה
בְּמִקּוֹם רָמָה וְתוֹלְעָה
מֵה נִשְׂאָר מִנִּשְׂמָתִי
בְּמִקּוֹם זָמָה וְתוֹעֵבָה
מָה עֵרֶךְ יֵשׁ בְּכָל אַרְמוֹנוֹתִי וּמִגְדְּלֵי הַמְּעַדְנִים
שֶׁבְּאַחַת קָרְסוֹ אֶל תוֹךְ הַתְּהוֹמוֹת?

יִרְאֵתִי אֶחָד בְּרַחוּב
הַשְּׁפֵלֵתִי הָעֵינַיִם
וְהַגְּבֵהֵתִי אֶת עֲצָמֵי מַעַל לְקוֹ הַחֲגוּרָה
וְתַחֲוִשֵׁת צְבִיטָה בְּלֵב, בְּחֶדֶר שְׂמֵאל
שֶׁל רְצוֹנוֹת שְׁלֵעוֹלָם לֹא יִתְנַשְׂמוּ.
תַּחֲוִשָׁה שֶׁל מֵר—מְתוֹק, שֶׁל נִצְחוֹן קָטָן כּוֹאֵב.
שֶׁל מִי שֶׁנִּצַּח אֶת אֲחִיו שֶׁקָּם לוֹ לְהוֹרְגוֹ
וּמִלְמוֹל תְּפִלָּה צְנוּעָה
שֶׁנִּשְׁבַּע לָחֵם וְנִהְיָה טוֹבִים
שֶׁנִּשְׁבַּע לָחֵם וְנִהְיָה טוֹבִים.

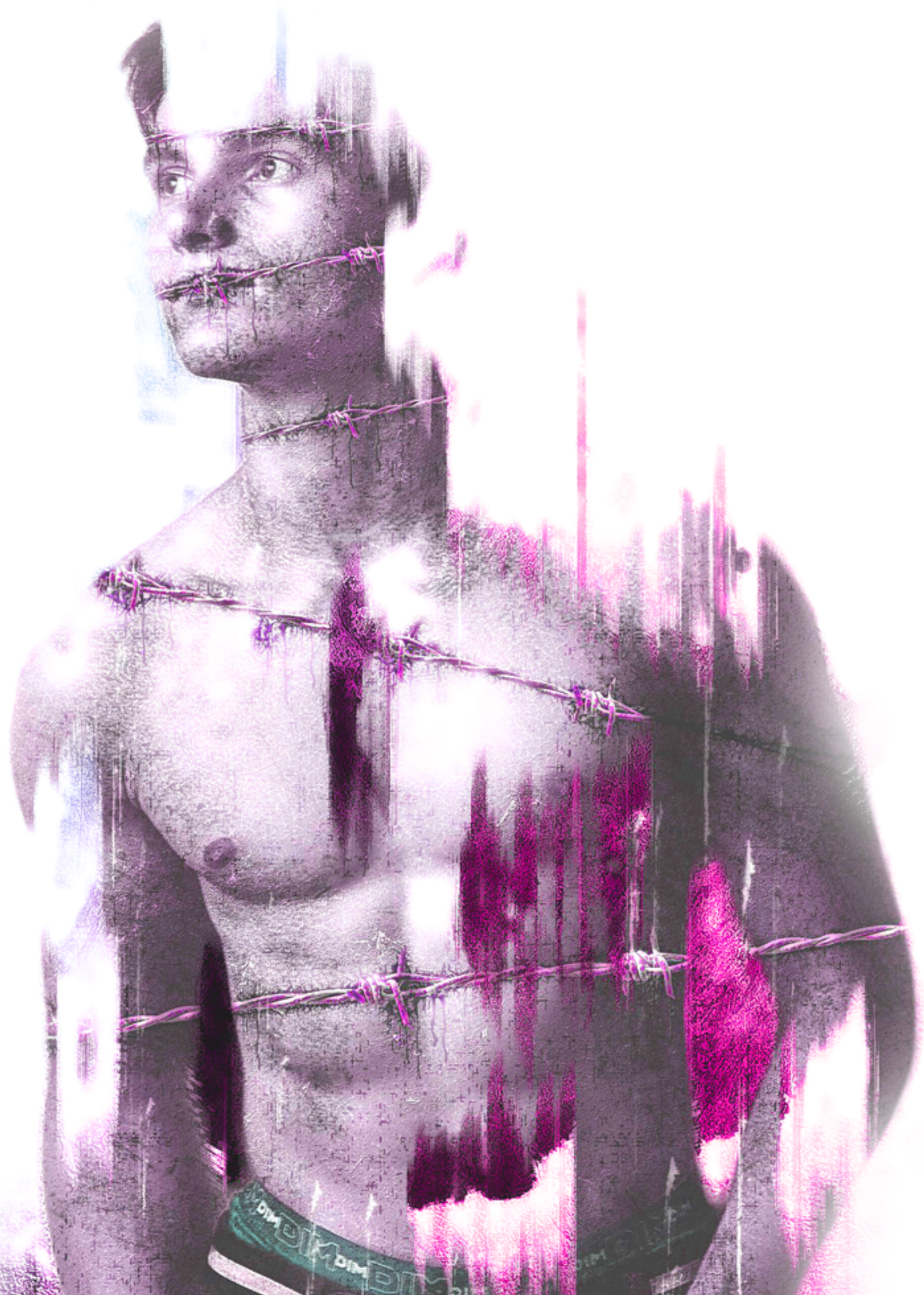
השירה העברית מציגה: מדיניות השמיים הפתוחים
(הארץ, 14.12.2017)

בְּיָמִים הָיִיתִי אָנִי,
צְדָקָת גְּמוּרָה.
בְּלֵילוֹת הָיִיתִי אַחֲרָת,
עוֹבְדַת עֲבוּדָה זָרָה.

וְלֹא נִשְׁמַרְתִּי לְנַפְשִׁי,
וְעָשִׂיתִי לִי מַסְכּוֹת
וְסַגַּדְתִּי לְפָסִילִים וּתְמוּנוֹת,
וְלַגּוֹף הַחֲשׂוּף.

הַתְּפִלָּה לְתִי,
חֲמַדְתִּי נִגְעַתִּי יַדְעַתִּי
כְּשֶׁהַחֶשֶׁן עוֹד כָּאֵן,

וְהָיִיתִי עוֹבְדַת עֲכוּ"ם
לְגוֹפְךָ הָעִירֹם
הָעֲלִיתִי אוֹתִי קָרְבָן.

מייסד: אלירן דיין
עורך אחראי: יאיר בן־חור
עיצוב גרפי: רובי גורדון

<http://motiv-magazine.co.il>

<http://facebook.com/motiv.magazine>

<http://bit.ly/motiv-youtube>

<http://instagram.com/motiv.magazine>

בימים אלו מציינת הטלוויזיה החינוכית 52 שנים להיווסדה. אך בתאריך 15 באוגוסט 2018, אם לא תבוטל הגזרה, צפויה הטלוויזיה החינוכית להיסגר ולהימחק כליל. הערוץ האיכותי הזה שגדלנו עליו וילדינו גדלים אתו לא יתקיים עוד.

אנחנו ב"מוטיב" החלטנו להצטרף למאבק למען הטלוויזיה החינוכית, ולכן גיליון 35 שלנו, שיתפרסם בחודש מאי, יוקדש כל כולו לטלוויזיה החינוכית הישראלית.

אנחנו קוראים לכם להשתתף בגיליון זה ולשלוח יצירות בהשראת הטלוויזיה החינוכית. שלחו לנו סיפורים ושירים העוסקים בקשר מיוחד שהיה לכם עם תוכניות העבר או ההווה שלה, במקומה החשוב בחייכם ובחיי ילדיכם ובחיי התרבות הישראלית כולה.

חוגגים יום הולדת 52 לחינוכית ומצילים אותה מסגירה. כן תזכי לשנה הבאה!

אלירן, יאיר ורובי

אתם מוזמנים לשלוח את יצירותיכם בנושא זה עד לתאריך 20/4/2018 לכתובת הדואר האלקטרוני:

info@motiv-magazine.co.il

נא לשלוח עד שלוש יצירות בלבד ליוצר - שירים מנוקדים וסיפורים קצרים עד 550 מילה.